

til det, som blev vedtaget ved anden og tredje Behandling. Thi det er en Selvfølge, at det var et sandt Udtryk for Landstingets Flertals Ønsker, medens det andet, der fremkom efter Fællesforhandling med Folketinget, kun var en Begrænsning af det, Flertallet i dette Ting oprindeligt havde ønsket. Jeg antager, at mange her i Salen, som vare med til at stemme for dette Forslag ved anden og tredje Behandling i 1909, ogsaa nu ønske et kirkeligt Udvalg med en saadan Sammentrædelsesmyndighed som den, Flertallet her i Salen havde givet det, ligesom jeg ogsaa er overbevist om, at Flertallet i denne Sal er fuldstændig klar paa, at det Løfte om en kirkelig Forfatning, som er givet i Grundloven, bør respekteres, og da vi have haft en foreløbig kirkelig Forfatning i de 6 Aar, forlange vi, naar man nu vil optage en Stump deraf igen, en kirkelig Forfatning helt ud paa den Maade, som vi vedtog i 1903.

Med denne Motivering skal jeg anbefale vort Ændringsforslag og udtale Haab om, at der i Landstinget maa skabes et Flertal, som vil stemme for, at vi samtidig med Genindførelsen af Menighedsraad ogsaa genindføre et kirkeligt Udvalg.

Fr. Petersen: Som Medforslagsstiller til de af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag finder jeg ikke Anledning til at fremkomme med en nærmere Motivering af de enkelte Forslag. I den Henseende kan jeg dels henvise til, hvad den ærede Ordfører har udtalt i Dag, dels tillader jeg mig at henvise til de Udtalelser, jeg fremførte her i Salen ved Sagens første Behandling. Jeg skal kun sige om samtlige foreslaaede Ændringer, at jeg anser dem for at være ønskelige og for de flestes Vedkommende aldeles nødvendige for, at der ud af Lovforslaget kan komme en brugelig Lov. Derimod vil jeg gerne sige nogle Ord om et enkelt Punkt, som er blevet fremdraget af den ærede Ordfører i Dag, og angaaende hvilket jeg ikke har kunnet blive enig med de øvrige Medlemmer af Flertallet. Det er Ændringsforslag Nr. 37. Det gaar, som det vil ses, ud paa, at Afsnit IV, som handler om Menighedsraadens eller Menighedernes Deltagelse i Besættelsen af Præsteembeder, ikke skal træde i Kraft, før en Præstelønningslov udkommer. Jeg har ikke kunnet gaa med til at foreslaa, at udsætte Afsnit IV's Ikrafttræden til en Gang i Fremtiden, naar man ellers kunde enes om, hvad Indhold det skulde have.

Den ærede Ordfører var saa venlig at udtale sin Glæde over, at jeg var Præst,

og at jeg som saadan paa Præstestandens Vegne viste Uegennyttighed — saaledes forstod jeg Ordførerens Udtalelser. Det er jo en meget god Egenskab at være uegennyttig, naar man er det for sin egen Regning. Derimod ønsker jeg ikke at være uegennyttig for andres Regning, og Ordene fra den ærede Ordførers Side kunde vel ogsaa opfattes saaledes, som om jeg var det eneste Medlem indenfor Udvalgets Flertal, som ikke brød sig om at forbedre Præstestandens økonomiske Kaar. Det er langt fra at være Tilfældet. Der er ingen, der ønsker varmere end jeg, at Præstestandens økonomiske Kaar maa forbedres, fordi jeg véd, at der er umaadelig mange Præster, som trænge til bedre økonomiske Kaar, men det er min Opfattelse, at ikke en eneste Præst i Kongeriget Danmark vil have nogen som helst Fordel af, at Ændringsforslag Nr. 37 bliver vedtaget her i Dag — ikke en eneste! Derimod antager jeg, at mange Præster i Danmark vilde have Fordel af, om Ændringsforslag Nr. 35 blev vedtaget ikke blot her i Dag, men endeligt vedtaget af Rigsdagen i Aar. Det gaar nemlig ud paa, at indtil en Lønningslov bliver given, skal der af Statskassen udredes 50,000 Kr. til Forbedring af Præsters Lønninger i Forhold til deres Tjenestetid i Folkekirken. Jeg maa derfor se saaledes paa det, at hvis man kan faa en saadan Lønningsforbedring gennemført for Præsterne, kan man uden Betænkelighed give Menighederne den Indfyldelse, som i Afsnit IV tiltænkes dem, paa Valget eller Kaldelsen af Præsterne. Jeg indrømmer — thi det maa indrømmes fra alle Sider — at ved Menighedernes Indfyldelse paa Præstevalg bliver Præsternes Chancer for Befordring usikrere, og en Del af Præsterne vil ved denne Kaldelsesmaade komme til at sidde længere i et mindre Embede, end de ellers vilde. Men jeg mener, at der igennem Bestemmelsen i Ændringsforslag 35 fuldt ud kan bødes paa dette Forhold, saaledes at ingen Præst behøver at komme til at lide økonomisk under, at han enten selv personlig foretrækker eller bliver nødt til mod sin Villie at blive længere i et Embede, end om Kaldelsesmaaden var en anden. Jeg mener derfor, at Ændringsforslag Nr. 37 ikke vil kunne gavne nogen Præst i Danmark. Men vil det da skade dem? Ja, det véd jeg ikke, men jeg kan ikke stemme for det, fordi det virker i allerhøjeste Grad utiltalende, at man efter at man ikke alene har forhandlet om Formerne for Menighedernes Deltagelse i Præstevalget, men er bleven enig om en Fremgangsmaade, der fra alle